

Prof. Tadeusz Orłowski urodził się 13 września 1917 r. w Kazaniu nad Wołgą; zmarł 30 lipca 2008 r. w Warszawie. Absolwent Wydziału Lekarskiego tajnego Uniwersytetu Warszawskiego – egzamin końcowy zdał 16 czerwca 1943 r. Stopień doktora medycyny uzyskał w 1949 r. na Uniwersytecie Łódzkim. W 1952 r. obronił rozprawę habilitacyjną pt. „Czynności kłębków i cewek nerkowych w zakresie gospodarki wodnej w stanach prawidłowych i niektórych chorobach narządu krążenia”. Tytuł profesora nadzwyczajnego uzyskał w 1962 r., a zwyczajnego w 1970 r. Był zawodowo związany z klinikami internistycznymi Uniwersytetu Warszawskiego, a później Akademii Medycznej w Warszawie. Jako student, a następnie asystent, w latach 1938–1948 pracował w II Klinice Chorób Wewnętrznych UW, a od 1949 r. w I Klinice Chorób Wewnętrznych Akademii Medycznej w Warszawie; w latach 1963–1975 był jej kierownikiem.

W latach 1955–1956 z ramienia PCK kierował budową i pełnił funkcję dyrektora szpitala w Ham-Hyn, w Korei Północnej. Był stażystą w klinikach w Lund, St. Louis, Pizie, Londynie i Waszyngtonie (jako stypendysta Fundacji Rockefellera).

W 1975 r. stanął na czele utworzonego przez siebie Instytutu Transplantologii Akademii Medycznej w Warszawie, kierował nim do 1987 r. Po przejściu na emeryturę pracował w Instytucie Biocybernetyki i Inżynierii Biomedycznej PAN.

W 1964 r. prof. T. Orłowski został członkiem korespondentem Polskiej Akademii Nauk, a w roku 1971 członkiem rzeczywistym, przez blisko pół wieku uczestniczył w jej pracach. W latach 1969–1971 był sekretarzem Wydziału Nauk Medycznych PAN; w latach 1969–1980 i 1984–1989 członkiem Prezydium PAN, a w latach 1972–1980 zastępcą sekretarza naukowego PAN.

Był autorem i współautorem ponad 400 publikacji i licznych podręczników, są wśród nich fundamentalne: *Choroby nerek*, *Nauka o chorobach wewnętrznych*, *Przeszczepianie nerek*. Prof. T. Orłowski miał wielkie zasługi w rozwoju czasopiśmiennictwa lekarskiego. Od 1955 r. był zastępcą, a w latach 1963–1994 redaktorem naczelnym „Polskiego

Archiwum Medycyny Wewnętrznej”. Zasiadał w komitetach redakcyjnych wielu periodyków polskich i zagranicznych.

Poświęcał wiele uwagi pracy dydaktycznej – był promotorem 26 przewodów doktorskich oraz 16 habilitacyjnych.

Prof. T. Orłowski miał ogromny udział w opracowaniu metod diagnostycznych i leczniczych w niewydolności nerek, przygotował program przeszczepiania nerek w Polsce i uczestniczył w pierwszym udanym przeszczepieniu nerki w 1966 r. Do najważniejszych osiągnięć naukowych prof. T. Orłowskiego należą: wprowadzenie immunoterapii do leczenia pierwotnych glomerulopatii, opracowanie metod leczenia schyłkowej niewydolności nerek, udział w skonstruowaniu dializatora arkuszowego i zwojowego, opisanie czynności przeszczepionej nerki, zastosowanie antytymocytarnej globuliny do leczenia odrzucania przeszczepu oraz opracowanie metody immunoizolacji wysp Langerhansa.

W 1990 r. prof. T. Orłowski otrzymał doktorat *honoris causa* Akademii Medycznej w Krakowie, a w 1999 r. Akademii Medycznej w Warszawie. Był członkiem licznych towarzystw naukowych krajowych i zagranicznych, laureatem wielu nagród i odznaczeń, m.in. w 1997 r. otrzymał Krzyż Wielki Orderu Odrodzenia Polski *w uznaniu wybitnych zasług w działalności naukowej oraz za osiągnięcia w pracy na rzecz ochrony zdrowia*.

Wielką pasją prof. T. Orłowskiego było taternictwo, wytyczył liczne nowe drogi w Tatrach, przełomowe dla rozwoju taternictwa.

